

Kapitel 14

Den ödsligt kritvita vintervägen var lång och tyst. Himlen var blå och kylan inte alls lika sträng som dagen innan. Jag tog ett djupt andetag och kände hur lungorna fylldes med frisk luft. Med självsäkra steg började jag gå mot huset.

Det klara vinterljuset var inte nådigt. Varenda fläck på mina kläder syntes lika bra som ett öppet benbrott på en röntgenplåt. Jag kände mig riktigt smutsig. Men tack vare vädret och den frukost som jag annars inte brukade äta blev promenaden nästan något av en njutning. Efter en kort stund hade jag kommit fram till macken. Den längtan jag tidigare hade haft om att ta första bästa buss till stan hade försvunnit. Allting var så vackert. Viljan att återse pappas hus var starkare än att återse mina knarkarpolare.

Mina steg var snabba och långa. Man hade nästan kunnat tro att jag sprang! Jag som inte ens tyckte om att promenera. Jag saktade ner när jag såg den utslitna gröna brevlådan med siffran två fasttejpat på plastlocket. Någonting var inte som det skulle. Det rörde sig. En tjock och grå rök bolmade ur skorsstenen. Någon var i huset.

Jag klev över staketet och smög fram till farstubron. Jag slogs av kläderna som tidigare varit smutsiga men som nu låg rena och pryddligt vikta. Någon hade sopat och golvet var fritt från både snö och is. Jag tryckte ner handtaget och upptäckte att dörren var olåst.